

PAP. PEP. POP. PUP.

Un dia tot enfurismat
ens deia el nostre amic Pep:
—Ja començo a estar ben tip
d'aquest etern nyic i nyac
que tenen la gent del P. U. P.
amb els que ells diuen del P. A. P.

Si es que volen fer de pop
i muntar a cavall del ruc
que no gastin cap embut
perquè els picarem el cap.

I si cau algun pebrot
damunt de qualsevol jep
com hi ha Deu i jo em dic Pep
que tant el PUP com el PAP
s'hauran de guardar bé el cop
i si acàs gratar-se el cap
del tanto que hauran rebut.

Nosaltres farem l'ull cluc
i no sabrem pas qui rep
volem dir que tant en Pep
els del PAP com els del PUP
i els que vulguin fer de pop
be s'ho arreglaran prou tot
que no hi volem saber res.

Hom ho creu convenent, més.....

El trànsit únic el trobem molt bé, amb ço que
no estem conformes és que l'encarregat de vetllar
pel compliment d'aquesta ordre, s'ho prengui tant
al peu de la lletra.

Hom ha vist fer tornar enrera una carreta de
mà.

No trobem lògic que per portar un sac des de
casa En Damià Martí a l'Emporium, es vegin obli-
gats a traslladar-lo a pes de braços o si ho volen
fer amb un carretó tenir de fer la volta a la Ram-
bla.

Ens sembla que convé solucionar-ho.

Es podria aprofitar.....

¿No heu vist la gàbia que s'ha fet al Parc-bosc
per aixoplugar-hi la mona i els pavons reials?

Si, ehl.....

Doncs bé, ara corren rumors, que ens volen
regalar un elefant per engrossir la nostra col·lecció
zoològica.

¿Hi haurà lloc suficient a n'el parc per fer-li la
gàbia corresponent?

Recordem a l'Ajuntament—i que ens perdoni—
que a l'horta de l'Institut hi ha enterrades unes
escoles.....

Cada cosa al seu lloc

A casa l'Ajuntament, agafat en un tros de fus-
ta que penja al mig de la porta d'entrada, hi ha un
avis redactat amb dos llengues, catalana i caste-
llana, que anuncia que es públic per revissió el
cens electoral.

Ens sembla que la nostra llengua hi fa un mal
paper, seria més necessari veure-la anunciant els
noms de les diferents seccions municipals, puix
hom al entrar a casa la Vila no es dona prou
compte que es troba a Catalunya.

Quan es volen exagerar les coses.....

Ens han dit que els carnisers i l'Ajuntament
han arribat a un bon acord. Però sempre hi ha
quí no ho vol creure. En una reunió que tingueren
l'Ajuntament i aquells, el nostre Comptador llegí
en veu alta i timbrada, la diferència que deixaria
d'ingressar la caixa municipal.

Aquesta diferència era d'unes 2500 pessetes.

Mentrestant el Comptador deia això, s'alçà un
carnisser tot refistolat i interromp:

«Ep! crideu més fort. No fos que els de «La
Galeria» no s'en enteressin i tornessin a posar vin-
ticinc mil.»

Sort de la sort

Hem vist i oïd aquella moto de tres rodes que
circula per la nostra ciutat amb aquell enrenou de
mil dimonis.

També aquesta màquina te sort de què no go-
bernin els antics dictadoretts. Doncs aquella senyo-
ra B.ch, si tingués bo a la casa de la ciutat ja l'hau-
ria fastiguejat de penyores talment com feia en els
motociclistes que passaven per la placeta alta de
la Rambla, en el temps del domini pupista.

Homenatge en el Port de la Selva

S'ha celebrat, entre altres actes importants, un
àpat d'homenatge a l'il·lustre escriptor Alexandre
Plana.

En els brindis parlaren En Francesc Guillaumet
de Figueres, l'alcalde de la població i l'homenatjat.
Tots els discursos respiraren catalanitat. Una sola
paraula els resumia: Catalunya!

Entre els comensals hi havia el senyor Alfares,
conseller de la Dictadura a Figueres i precisament
quan aquesta era més vergonyant i ominosa.

Oh! la fermesa de conviccions. Poder màqui
de la flexibilitat humana!